

Rozhodující chvíle

Texty na tento týden

Mt 24,14; Zj 14,14–20; Mt 16,27; Sk 1,9–11; Mk 4,26–29; Zj 16,1

Základní verš

„A viděl jsem, hle, bílý oblak, a na oblaku sedí někdo jako Syn člověka, na hlavě má korunu ze zlata a v ruce ostrý srp. Vtom další anděl vyšel z chrámu a mocným hlasem zavolal na toho, který seděl na oblaku: „Pošli svůj srp a začni žně, protože nastala hodina žně a úroda země dozrála.““ (Zj 14,14.15)

Bůh vždy mluvil ke svému lidu a předával mu různá poselství, která pro něj byla v daném čase důležitá. Vzpomeňme na varování před potopou (Gn 6,7), proroctví o prvním příchodu Ježíše (Da 9,24–27), předadventní soud (Da 7,9.10; Da 8,14) nebo poslední události před Kristovým návratem (Zj 12–14). Bůh s námi mluví. V posledních dnech lidských dějin posílá světu a svému lidu mimořádné poselství, které přináší důležité informace pro toto komplikované období. Představuje jej obrazem tří andělů, kteří letí uprostřed nebe a mají pro čas konce naléhavé poselství celému světu.

Poselství tří andělů je posledním Ježíšovým poselstvím milosrdenství, výzvou, která nás vede od důvěry v naši vlastní spravedlnost k důvěře v Ježíšovu spravedlnost, která nás ospravedlní, posvětit a na konci časů oslaví.

Musíme se však rozhodnout pro Krista, odevzdat se mu a poslouchat ho. To, co si volíme dnes, ovlivní naše rozhodnutí v poslední krizi, která je před námi.

Nyní je tedy čas se připravit.

Osnova lekce

Druhá lekce nabízí souhrnný pohled na samotný závěr dějin světa před Kristovým návratem, a to ve světle Zj 14. V tomto kontextu ukazuje, proč právě v této době bude tak aktuální výzva k zásadnímu životnímu rozhodnutí, na které straně chce kdo stát.

- Zj 14,6: „Věčné evangelium“ a lidská reakce (neděle)
- Zj 14,14: Příchod „Syna člověka“ a soud (pondělí, úterý)
- Zj 14,15: „Dozrání úrody“ v závěru dějin (středa)
- Zj 14,17–20: Konečná „sklizeň“ (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

ROZHODNUTÍ O VĚČNOSTI

A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec. (Mt 24,14)

Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. (Zj 14,6)

Osobní studium

Zjevení 14 je posledním Ježíšovým poselstvím o milosrdenství padlému a vzdorovitému světu, který je již asi šest tisíc let ponořen do hříchu a zla. Přijde den, kdy každá lidská bytost na planetě Zemi učiní své konečné, neodvolatelné rozhodnutí, ať už pro Ježíše, nebo proti němu. Poselství Zjevení o Kristově spravedlnosti, která nás osvobozuje od odsouzení za hřích a také z otroctví hříchu v našich životech, bude stále znovu zaznívat po celé zemi.

Jaký slib o celosvětovém šíření evangelia těsně před svým návratem dal Ježíš svým učedníkům? Porovnej úvodní verše (Mt 24,14 a Zj 14,6).

Ježíšův slib, že „toto evangelium o království bude kázáno po celém světě“ (Mt 24,14), nachází své konečné naplnění v Kristově poselství pro poslední dny. Zjevení 14,6 říká, že evangelium zaznívá „každé rase, kmeni, jazyku i národu“.

Třikrát ve Zjevení 22. kapitole Ježíš říká, že přijde brzo (ČEP; ČSP), rychle (BK);

(Zj 22,7.12.20). V kontextu svého brzkého návratu náš Pán dodává: „Kdo křivdí, ať křivdí dál, kdo je pošpiněn, ať zůstane ve špíně – kdo je spravedlivý, ať zůstane spravedlivý, kdo je svatý, ať setrvá ve svatosti“ (Zj 22,11). Zjevení směřuje ke slavnému vyvrcholení, kdy každý člověk učiní rozhodnutí – pro Krista, nebo proti němu.

Každý den si i prostřednictvím rozhodnutí v „maličkostech“ volíme, na které straně stojíme. Není pravděpodobné, že někdo, kdo ve svém životě činí neustále nesprávná rozhodnutí, se najednou v poslední krizi postaví na stranu Ježíše, zvláště když bude proti němu stát moc celého nepřátelského světa. Nyní, dnes a každý den se musíme rozhodnout pro věrnost Kristu a jeho přikázáním. „V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká“ (1J 5,3). Jak napsala Ellen G. Whiteová: „Ježíš při svém příchodu nemění charakter člověka. Dílo proměny se musí uskutečnit nyní. Náš každodenní život určuje, jaký bude náš osud.“ (LDE 295)

Aplikace

Jak Bůh formuje náš charakter? Jaké prostředky používá, abychom rostli v milosti? Co můžeš udělat, abys Duchu svatému umožnil měnit tě, abys lépe odrážel Ježíšův charakter?

NÁVRAT SYNA ČLOVĚKA

A viděl jsem, hle, bílý oblak, a na oblaku sedí někdo jako Syn člověka, na hlavě má korunu ze zlata a v ruce ostrý srp. (Zj 14,14)

Syn člověka přijde v slávě svého Otce se svými svatými anděly, a tehdy odplatí každému podle jeho jednání. (Mt 16,27)

Osobní studium

Zjevení 14 obsahuje klíčové texty týkající se Božího poselství pro poslední dny adresovaného jeho lidu a světu. Ústředním bodem toho všeho je Ježíšův návrat a naplnění zaslíbení: „A uzříte Syna člověka sedět po pravici Všemohoucího a přicházet s oblaky nebeskými“ (Mk 14,62).

Uvažuj o úvodním textu (Zj 14,14). Proč podle tebe Jan používá k pojmenování Ježíše titul Syn člověka?

V evangeliích Ježíš sám sebe označil titulem „Syn člověka“ 82krát. Byl to jeden z jeho oblíbených titulů. Jedním z důvodů, proč o sobě mluvil jako o Synu člověka, bylo, aby se nám přiblížil a ztotožnil se s námi. Je to Spasitel, který nám rozumí, zažil naše pokušení a prošel našimi zkouškami. Je to „Syn člověka“, který se vrátí,

aby nás vzal domů. Ježíš, který pro nás přichází, je tentýž Ježíš, který žil mezi námi. Má právo nás vykoupit, protože se stal jedním z nás. A jako jeden z nás byl vystaven zuřivým satanovým útokům a pokušením. Přesto zvítězil.

Co říkají následující texty o Ježíši jako o Synu člověka?

Mt 16,27

Mt 24,27.30

Mt 25,31.32

Všimněte si některých prvků v těchto pasážích. (1) Ježíš, Syn člověka, přichází ve slávě se svými anděly. (2) Oddělí ovce od kozlů (obraz soudu). (3) Udělá konečné rozhodnutí o osudu národů a celého lidstva.

Aplikace

Uvažuj o pojmenování „Syn člověka“. Co tento titul říká o Kristově lidství? Ačkoli byl Bůh, stal se Ježíš jedním z nás, byl nám rovný, ale na rozdíl od nás nikdy nezhrěšil. Jakou naději nám to nabízí v souvislosti (1) s poznáním Boží lásky k nám; (2) s pochopením, že se dokáže vžít do našich zápasů a dát nám v nich vítězství?

NEBESKÝ SOUD

⁹Viděl jsem, že byly postaveny stolce a že usedl Věkovitý. Jeho oblek byl bílý jako sníh, vlasy jeho hlavy jako čistá vlna, jeho stolec – plameny ohně, jeho kola – hořící oheň. ¹⁰Řeka ohnivá proudila a vycházela od něho, tisíce tisíců sloužily jemu a desetitisíce desetitisíců stály před ním. Zasedl soud a byly otevřeny knihy. [...] ¹³Viděl jsem v nočním vidění, hle, s nebeskými oblaky přicházel jakoby Syn člověka; došel až k Věkovitému, přivedli ho k němu. ¹⁴A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctivali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je moc věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno.“ (Da 7,9.10.13.14)

Osobní studium

Porovnej verše Zj 14,14 a Sk 1,9–11. V čem jsou tyto texty podobné?

Jan říká: „A viděl jsem, hle, bílý oblak, a na oblaku sedí někdo jako Syn člověka...“ (Zj 14,14). Když Ježíš vystoupil do nebe, Lukáš ve Sk 1,9 zaznamenává, že učedníci stáli a hleděli do nebe. Ježíš „byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jím ho zastřel“. Ježíš vystoupil v oblaku andělů a vrátí se s oblakem andělů. Andělé pak řekli ohromeným učedníkům: „Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet“ (Sk 1,11). V této pasáži nacházíme důležitou pravdu. „Tento Ježíš“, „Syn člověka“, tedy ten, kdo chodil po prašných uličkách Nazareta, sloužil v přeplněných ulicích Jeruzaléma, uzdravoval nemocné ve vesnicích Judska a kázal na travnatých svazích Galileje, přijde znovu.

O Synu člověka se mluví i v souvislosti se scénou soudu v 7. kapitole knihy Daniel.

Proč podle úvodního textu Daniel nazývá Ježíše „Synem člověka“ v souvislosti s tak závažným tématem, jako je soud (Da 7,9.10.13.14)? Co nás může povzbudit, jestliže víme, že tento „Syn člověka“ je tak důležitou postavou soudu?

V textu Da 7,9.10 prorok vidí zasedání nebeského dvora, kde jsou kolem trůnu shromážděny desetitisíce desetitisíců nebeských bytostí. Zasedl soud a knihy – nebeské záznamy našich životů – byly otevřeny před celým vesmírem. V Da 7,13.14 Syn člověka přicházel k „Věkovitému“, k Otcí, a přijímá vladařskou moc, slávu a království. Soud před celým vesmírem odhaluje, že Otec, Syn a Duch svatý udělali úplně všechno, aby lidstvo zachránili. Tento soud ospravedlňuje nejen svaté, ale také Boží charakter z falešných nařčení satana (viz Jb 1–2; Ž 51,3–6).

Aplikace

Celý náš život je pod Božím drobnohledem. Co je naší jedinou nadějí? (Viz Ř 8,1.)

VÍTĚZNÁ KORUNA

Vtom další anděl vyšel z chrámu a mocným hlasem zavolal na toho, který seděl na oblaku: „Pošli svůj srp a začni žeň, protože nastala hodina žně a úroda země dozrála.“ (Zj 14,15)

²⁶Dále řekl: „S Božím královstvím je to tak, jako když člověk zaseje semeno do země, ²⁷ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzhází a roste, on ani neví jak. ²⁸Země sama od sebe plodí nejprve stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu. ²⁹A když úroda dozraje, hospodář hned pošle srp, protože nastala žeň.“ (Mk 4,26–29)

Osobní studium

Jan popisuje Ježíše jako Syna člověka, „na hlavě má korunu ze zlata a v ruce ostrý srp“ (Zj 14,14). Slovo pro „korunu“ je *stefanos*. Je to vítězná koruna. Když sportovec vyhrál důležitou soutěž, dostal *stefanos*, korunu (věnec) cti, slávy, vítězství.

Ježíši kdysi nasadili trnovou korunu, která symbolizovala ponížení a pohrdání. Lidé jím opovrhovali a odmítali ho. Nadávali mu, vysmívali se, plivali na něj, bili ho a bičovali. Ale nyní je na jeho hlavě koruna slávy a on přichází znovu, tentokrát už jako Král králů a Pán pánů.

Uvažuj o úvodních dvou textech (Zj 14,15 a Mk 4,26–29). Jaké podobnosti vidíš mezi těmito verši? O čem mluví oba texty?

Anděl vychází ze slávy Boží přítomnosti v chrámu a mocným hlasem volá k Ježíši: „začni žeň, protože nastala hodina žně a úroda země dozrála“. Jdi pro své děti a přiveď je domů!

Ježíš v Novém zákoně opakovaně používá ilustrace ze zemědělství. Několikrát používá symboliku dozrávající úrody, aby ilustroval růst semene evangelia v životě svých věrných.

„Klíčení semene představuje začátek duchovního života a růst rostliny je nádherným znázorněním křesťanského růstu. Podobně jako v přírodě je tomu i s působením Boží milosti. Život nemůže být bez růstu. Rostlina buď roste, nebo zahyne. Roste tiše, nepozorovatelně, ale neustále. Stejně se rozvíjí i povaha křesťana. Náš život může být dokonalý na každém stupni vývoje. Jestliže se v našem životě uskutečňuje Boží záměr, stále se rozvíjíme. Posvěcení je celoživotní dílo. S rozvojem možností se rozšíří naše zkušenosti a porostou naše znalosti.“ (COL 65.66; PM 31)

Dozralé obilí představuje všechny, kteří jsou proměněni milostí, motivováni láskou a žijí život poslušnosti ke slávě Kristova jména. Jejich srdce jsou sjednocena s Ježíšovým srdcem a jejich jedinou touhou je konat jeho vůli.

Aplikace

Jak rozumíš výroku Ellen G. Whiteové, že „naš život může být dokonalý na každém stupni vývoje“? Co to znamená v souvislosti s uvědomováním si vlastních chyb a nedostatků?

KAŽDÉ SEMENO PŘINÁŠÍ ÚRODU

¹⁷A další anděl vyšel z nebeského chrámu a také on měl ostrý srp. ¹⁸A jiný anděl vyšel od oltáře a ten měl moc nad ohněm. Zavolal mocným hlasem na toho, který měl ostrý srp: „Pošli svůj ostrý srp a sklid' hrozny na vinicích země, neboť víno dozrálo.“ ¹⁹Tu hodil ten anděl svůj srp na zem a sklídl víno země a uvrhl je do velikého lisu Božího hněvu. ²⁰A v lisu za městem byly hrozny stlačeny a vytékající krev dosahovala až po uzdy koní na vzdálenost sto šedesát mil. (Zj 14,17–20)

Osobní studium

Ve Zjevení 14 se mluví o dvou sklizních – žni a vinobraní. Žeň obilí představuje spravedlivé a sklizeň hroznů ve vinici představuje nespravedlivé a ztracené. Obě události už jsou zcela zralé a připravené ke sklizni.

Přečti si Zj 14,17–20. Jak rozumíš výrazu „veliký lis Božího hněvu“? Viz také texty Zj 14,10; 15,1 a 16,1.

„A jiný anděl vyšel od oltáře...“ (Zj 14,18). Vidíme anděla, který má moc nad ohněm Božího soudu. Víno dozrálo. Hřích se rozšířil až k mezím. Vzpoura překročila hranici Božího milosrdenství. Zlo a hřích všechno zničily, a nyní, před koncem, naplno projeví svou zkaženost. Milující Bůh udělal vše pro naši záchranu, včetně toho, že se obětoval na kříži. „Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti“ (2K 5,21; viz také Ga 3,13).

Co víc mohl Bůh udělat než se sám obětovat na kříži? Pro vykoupení těch, kteří

opakovaně odmítali Ducha svatého, už Bůh nemohl udělat nic víc.

Ve Zjevení 14 zaznívá naléhavé prorocké poselství. Všechno dozrálo, celá úroda je před sklizní. Zrno i hrozny už jsou úplně zralé. Celý vesmír vidí, že Boží lid ukazuje před celým vesmírem Ježíšův obraz milosti, soucitu, milosrdenství a lásky. Děti toho zlého naopak odhalují chamtivost, žádosťivost, sobectví a nenávisť. Jedna skupina zjevuje Ježíšův charakter, druhá charakter satana.

Vesmír uvidí v Božím lidu takové zjevení spravedlnosti, jaké nebylo vidět nikdy dřív. Kromě Kristovy spravedlnosti zjevené v jeho lidu uvidí vesmír i výsledky vzpoury proti Bohu.

Všichni lidé i andělé budou moci vidět a pochopit následky bezbožnosti, zla, hříchu a nezákonnosti. Před všemi živými bytostmi se naplno ukáže kontrast mezi dobrem a zlem, právem a nepravostí, poslušností a neposlušností.

Aplikace

Jak se může člověk naučit rozlišovat mezi dobrem a zlem, spravedlností a nespravedlností? Proč je důležité, abychom jako lidé tuto schopnost měli? (Viz Žd 5,14.)

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„V oblasti rozumové i duchovní platí zákon, že se měníme podle toho, na co se díváme. Mysl se postupně přizpůsobuje předmětům, kterými se zabývá; připodobňuje se tomu, co se naučila milovat a uctívat. Člověk se nikdy nedostane nad své měřítko čistoty, pravdy a dobroty. Je-li jeho nejvyšším ideálem vlastní já, nedosáhne nikdy něčeho vznešenějšího. Spíše bude klesat hlouběji a hlouběji. Pouze Boží milost má moc povznést člověka. Pokud je však ponechán sám sobě, vede jeho cesta nevyhnutelně dolů.“ (GC 555; VDV 361)

Pozvolna, nenápadně, zpočátku téměř nepozorovaně se náš charakter a naše osobnost mění podle toho, čemu dáváme prostor v naší mysli. Když zasejeme dobrá semena, přinese nám dobrou úrodu. Pokud však zasejeme špatná semena, která mají původ ve zkaženém světě, náš charakter přinese ovoce tohoto světa. Zaseváním lhostejnosti vůči Bohu a duchovním hodnotám a prioritám, sklízíme ovoce lhostejnosti – apatii, falešné duchovní sebeuspokojení a frustraci. Je velmi nebezpečné, když si lidé myslí: „Vím, že jednoho dne přijde poslední pronásledování, „znamení šelmy“ a zákaz kupovat či prodávat. Až se to stane, pak se polepším...“ Bůh nás volá teď, v tuto chvíli, abychom mu odevzdali svůj život. Čím déle člověk otálí s odpovědí na volání Ducha svatého, tím je jeho duše okoralejší a „tvrdší“ vůči Božím pozváním a náchylnější podlehnout a uvěřit lžím toho zlého.

Otázky k rozhovoru

1. Jaký je vztah mezi spasením z milosti a růstem v milosti v kontextu Zj 14,14–20 v souvislosti s obrazem sklízně?
2. Uvažujte, co vše je potřebné pro růst rostlin, a porovnejte to s naším duchovním růstem. Jaké podobnosti nacházíte? Co se můžeme naučit z tohoto přirovnání? Jak to můžeme využít ve svém životě?
3. Existuje rozdíl mezi Bohem danou schopností svobodné vůle, a silou vůle? Proč je pochopení tohoto rozdílu důležité pro křesťanský růst?
4. Proč je titul „Syn člověka“ povzbuzením v hodině soudu, kdy očekáváme druhý příchod Krista? Proč je uklidňující uvědomit si, že Syn člověka, který nám rozumí, je v nebi, zastupuje nás u soudu a jedná v náš prospěch?